

mellem Statsregnskabet i Aar og tidligere Statsregnskaber, den iøjnefaldende Forskel paa § 27 II., som giver sig Udtryk derved, at næsten alt, hvad der er bevilget paa Finansloven og Tillægsbevillingsloven, er forbrugt. Det er forbrugt paa omtrent $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. nær. Finansministeren gjorde opmærksom paa, at medens der i Aar kun er sparet $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr., er der i Gennemsnit i 7 tidligere Finansaar sparet $7\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det er jo rigtigt. Jeg havde Lyst til at stille det samme Regnestykke op paa en lidt anden Maade, fordi det bedre viser, hvad jeg har tænkt at ville drage frem i Forbindelse med det ret mærkelige Resultat, kan jeg gerne sige, som Statsregnskabet viser. Jeg gør da opmærksom paa, at paa Finansloven for det Aar, for hvilket der nu er aflagt Regnskab, og som blev vedtagen her den 8de Marts 1904, er der paa § 27 II. ført til Udgift et samlet Beløb af 5,455,000 Kr. med et rundt Tal, men saa kom der ved Tillægsbevillingsloven yderligere godt 5 Mill. Kr. ind paa det samme Afsnit, og endelig kom der i Henhold til § 28 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mere, saa paa den Maade ere vi komne op paa noget over de 11 Mill. Kr. mere, der staa paa Statsregnskabet for det Aar. I Henhold til tidligere Aars Praksis havde man Lov til at gaa ud fra, at de $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som stode paa Finansloven, i nogen Grad vilde være Normen for det Beløb, der vilde blive forbrugt paa det paagældende Afsnit, ganske vist ikke saaledes, at det var de $5\frac{1}{2}$ Mill. Kr., der vare bevilgede paa Finansloven — det er saa langt fra — thi vi have jo i en Række af Aar været vant til, at noget deraf kommer igen som Genbevillinger paa Tillægsbevillingsloven — men alligevel have vi dog tilnærmelsesvis kunnet holde os til det samme Beløb, kun have vi været næsten et Aar bagefter med Arbejderne. Jeg skylder at gøre opmærksom paa, at vi navnlig i de senere Aar til en vis Grad have oparbejdet disse Restancer, idet der har været brugt omtrent 1 Mill. Kr. mere end bevilget paa selve Finansloven, altsaa man har foruden at bruge det Beløb, der stod paa selve Finansloven, kunnet faa Arbejde udført for omtrent 1 Mill. Kr. mere i Gennemsnit, nogle Aar lidt mere og nogle Aar lidt mindre. Nu skal jeg være den sidste til at bebrejde Administrationen, altsaa i dette Tilfælde Ministeriet for offentlige Arbejder, at man endelig i Aar har faaet næsten alle Arbejdsrestancer udførte. I Aar have vi jo faaet over 4 Mill. Kr. mere

benyttede, end der stod paa Finansloven for det paagældende Aar, men det, at det har kunnet lade sig gøre, er for mig et Vidnesbyrd om, at jeg havde Ret, da jeg for et Par Aar siden ved Finanslovens Behandling gjorde opmærksom paa det meget usikre, der ligger i hele den Forretningsgang, kan jeg sige, som desværre er bleven alt for almindelig, specielt under Ministeriet for offentlige Arbejder, at vi saadan her Aar efter Aar ikke mindst i Finansudvalget, men for den Sags Skyld jo ogsaa i Tinget, arbejde paa at faa en Finanslov, et Budget, et Overslag, der saa nogenlunde balancerer — det lykkes jo næsten aldrig at faa Balance, men vi have i alt Fald gjort Forsøg derpaa —, men at det saa bag efter viser sig, at man staar i Restance med Arbejder for saa mange Millioner Kr., at det i Virkeligheden er ude af Rigsdagens Bevillingsmyndighedens Hænder. Man har, som sagt, arbejdet paa at faa et Budget, et Overslag, som nogenlunde udviste Balance, men saa kommer der paa Tillægsbevillingsloven en Masse Genbevillinger. Vi have jo været oppe paa henimod en halv Snes Millioner Kr. som Genbevillinger paa Tillægsbevillingsloven, noget, som viser, at i Virkeligheden har den Budgetbehandling, det Overslag over de Arbejder, som skulde udføres, været fuldstændig illusorisk, idet Administrationen har haft det i sin Haand at kunne udføre Arbejder for dobbelt saa meget, fordi den havde det i Form af Genbevillinger paa Tillægsbevillingsloven. Det tror jeg paa ingen Maade er heldigt.

Jeg erkender Berettigelsen af, hvad Finansministeren ogsaa udtalte ved Forelæggelsen af Finanslovsforslaget, at der jo er Forhold og Omstændigheder, hvorover Ministeriet ikke raader, der gøre, at man undertiden faar udført mindre Arbejde end budgetteret og ogsaa til andre Tider kan faa udført noget mere Arbejde. Men ved Siden af at erkende det vil jeg gerne understrege, at det er Bevillingsmagts Opgave ikke alene at skønne over, hvorvidt et eller flere bestemte Arbejder ere ønskelige og nødvendige, men ogsaa at skønne over Tidspunktet for Arbejdets Udførelse. Jeg har ved tidligere Lejligheder ogsaa paa Finansudvalgets Vegne haft Lejlighed til at lægge Ministerierne og specielt Ministeriet for offentlige Arbejder paa Sinde, at der ved Udførelsen af de mange Arbejder, hvorom vi i de senere Aar have vedtaget særlige Love, blev lagt en fornuftig Arbejdsplan. Men Sanktioneringen af den Arbejdsplan, som vi haabe paa, og